

Передплата

«РУСЛАНА» киоскує:
в Австрії:

на пів рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

пів рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Подивоче число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Барвеш ми очі і душу ми вярши: а не вольмеш милости і віри не вольмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділі і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Дзюбровского (Хорунцима). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в псалмі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише на поштові відношення. — Рекламы не печатаються від порта. — Оголошення звичайні приймаються по ціні 20 с. від стійки, а в «Надсвятим» 40 с. від стійки. Подяки і приватні доручення по 30 сот. від стійки.

Автономія України.

(+) Нераз ми вже вказували на се, що в польськiм днєвникарствi можна зустрінути ся звичайно з зовсім баламутними або невірними відомостями про рускі справи, а з часта оно таки навмисне подає хибні про се вісти своїй суспільности, щоби тим способом обнижувати значінє і досяглість рускої справи. Зпоміж польських часописий особливо Dziennik Polski хотів би бути такою пророчнею в рускій справі. Але на жаль польські днєвникарі не задають собі праці, щоби справу, про яку пишуть, розглянути основно, зачерпнути про неї відомостей з певного і першого жерела, а пишуть, звичайно знаючи стілько, як то кажуть, чув, що десь дзвони дзвонять, та не знає, де. На все, що руске, глядять звичайно польські днєвникарі з польска, згідно, з легковаженєм, бо все, що руске, видає ся їм простим, хлопским, недорослим до культури і естетики. Тимто не задають собі праці пізнати руске письмо, на котре глядять, начеб на єгипетські гієрогліфи, а задлятого з великим трудом читають рускі днєвники, а вже зовсім не намагають ся пізнати хоч би троха докладнійше руске письменство. Ми вже згадували раз про се, що навіть презес Академії наук і історик польської літератури не соромив ся прилюдно в соїмі признати до того, що не читав творів Шевченка, дарма що дещо появило ся навіть в польськiм перекладі. Коли отже історик польської літератури, котрої розвиток так звязаний з українсько-руским письменством, так підлягав єго впливови, не знає нічого про найвизначнійшого поета нашого, то чоґож можна сподівати ся від пересічного інтелігентного Поляка, а особливо від днєвникарів польських, яких редакції найчастійше набирають своїх помічників з недокінчених гімназиястів або недокінчених університетських студентів. Тим то й до нині не втралили значіня слова Крашевского, висказані про галицко-польське днєвникарство, що оно має ся до заграничного так, як цикория до кави.

Новий доказ на правдивість сих слів великого польского письменника зложив тепер знов Dziennik polski в статі п. з. Autonomia Ukrainy в ч. 329 з 24. липня (пополудневе виданє). Єму якось трудно набути властивого погляду про народний і політичний рух Русинів на Україні, бо єму здає ся так, начеб Поляків від України

відділювали не граничні стовпи а сотні рік і гір. Вісти, які до него доходят звідтам (не знати, якою дорогою і з якого жерела?), видають ся єму прямо легендарними а «український клуб» в державній думі має в собі для него «щось мітичного». Dziennik polski чудує ся, що „Велитень український“ здобув ся лише на оден днєвник Громадека Думка і на основі тих відомостей називає українсько-руский нарід карликом розпостертим від Сяну — аж по усурійский край*), як chce p. Barwiński...

Отакі нісенітницї нинше Dziennik polski, котрого редакция находить ся у Львові і має нагоду провірити сї вісти, які, Бог знає, звідки він зачерпнув, має нагоду, (наколиб єму розходило ся о поданє своїй суспільности дійсної інформації, а не саме глузованє) дізнати ся суцїої правди з першої руки.

Алеж навіть, колиб черпав відомости про Україну з другої руки, з польських днєвників і видань, не пописав би був таких теревенів, які не лицюють днєвникови, котрий хоче бути поважним.

Атжеж недавно Dziennik poznajski подав докладний виказ послів російської думи після народности, на основі власноручно самими послами виповнюваних виказів, в котрих є рубрика і що до народности послів і виказав 62 українських послів, котрі самі виявили свою народність.

Тойже Dziennik poznajski подав сими днями статью Autonomia Ukrainy зовсім предметовим способом написану, а Dziennik polski захопив про сю справу лише коротенький вислов проф. Карєва, котрий сєм признав ся, що мало що знає про сю справу. І на такій основі бере ся Dziennik polski видавати свій осуд в сій так важній і трудній справі!

Краківска Reforma подала недавно статью про українське днєвникарство і перепони, з якими оно мусить бороти ся.

Коліб Dziennik polski сягнув до краківского місячника Swiat Słowiański, то найшов би там докладні відомости про рускі справи, про які на превеликий сором, сидючи в осередку руского житя і руху, у Львові, такі має баламутні і непевні погляди. Поки отже висловимо

*) Dziennik polski чув десь, що дзвони дзвонять, та не знає де, чув десь, що п. Барвівський писав, що Русини живуть розкинені між оселями і на далекім сході Азії над Амуром і з сего витворив, щоби поглумити ся, таку нісенітницю. — *Ред. Русл.*

наш погляд в сій справі радимо Dziennik-ови polsk-ому, щоби не судив, як saecus de coloribus, а перше поінформував ся, як слід, про справу, яку хоче обговорювати.

(Конець буде).

Лист з Бразилії.

(Дальше).

В сам день Рождества Христового около пів до четвертої години розпочинає ся «Всеночне». Людий повніська церква. Коли сьвященик заспіває «З нами Бог», нарід повними єдиними устами, єдиним серцем, повними грудьми також співає «З нами Бог» а відтак повтаряє за кожним стихом, котрі сьвященик читає. Тут неначе з просоня будять ся чувства віри, чувства любви, чувства надії на Господа Бога. Кождий переповнений тим вражінєм, що є Бог на небі, котрий памятає про всіх а особливо про нас Русинів і не дасть нам загинути в Бразилії, як довго будемо памятати на Нєго, як довго будемо величати Єго своєю бесідою, своїми піснями, своїм обрядом. Не лиш в очах наших величавий нам є наш сьвятий обряд — але і інші народи любують ся тими прекрасними співами, тими церемоніями а доказом того власне, коли прийде яке більше торжество, радо йдуть до церкви і прислухують ся Богослуженю з повагою і набожністю, хотяй они на своїх Богослуженях не люблять заховати ся тихо задля свого живого темпераменту.

З полудня збирають ся хлопці і дівчата, беруть дзвінок з церкви та йдуть по місті колядувати на церкву. Коло кожних дверей дзвонять і питають, чи можна колядувати. Розуміє ся, ніхто не відмовить, ні Німці, ні Бразиліяни, ні Таліяни, ні Турки (Сирийці) всі радо приймають, радо слухають і після змоги дають на церкву. Обидив би ся пан дому, если би єго хату поминули. Послїдних сьвят поминено двох Сирийців і ті дуже обидили ся і відказували на колядників. По лініях також і мужчини і молодіж ходять колядувати.

Новий Рік не приніс сьвіжих новинок, як хиба з Галичини несупокій та добиванє ся руского народа через віча свого права, своєї правди. Занимає нас ту в Прудентополіс той рух нашого народа і маємо певну надію, що коли отримає загальне право при виборах, виборе собі лучшу долю — тому лучимо ся з нашими крайнами в добрій долі і жаліємо, ко

ли ще тут єго «вгасіа» хотіли би знищити нас, Русинів, з лица землі.

Йорданські сьвята. В навечере зійшло ся багато народа, бо Богослуженє зачинає ся дуже рано. Погода була прекрасна.

По півночи о 1/2 4 години розпочало ся «Всепочне» відтак Утрєня, а вкінци о 6 годині служба Божя співана. Народу битком в церкві. По службі Божій уформував ся похід до ріки на водосьвяте. Вже кілька літ тому, як тільки зійшло ся народа на тое торжество. Похід величавий, брацтво з горючими сьвічками, наперед хрест, хоругви, образ а вкінци Отець духовний і решта народа. Що хвилька взносять ся фогети (ракети — Ред.) в гору мов блискавицею і там розпадають ся на дрібні часті і вистрілюють у воздуху. По всіх вендах (торговлях) привидлюють ся інші народи з повагою тому величавому походу, а коляди лунають далеким голосом і відгомоном. Прилучують ся до народу Поляки і Бразиліяни, Німці, Таліяни і Сирийці (Турками прозвані), бо і они почувають ся бути того обряду, і у них відбуває ся торжество водосьвята. Величавий похід зближаєсь до місця призначеного на водосвяте а від церкви віддаленого о оден кільометер. Там в приокрашенім в зелень місци находить ся малий престолік з хрестом, ліхтарями, сьвічками, на котрий складає сьвященик св. Евангелиє і розпочинає водосьвяте. Всі народи з повагою очікують кінця, хиба фогети на хвильку переривають тое торжество.

На самі слова осьвячення і многолітства Сьвятійшому Отцю в віддали з великим гуком вибухають бомби враз з фогетами. — Коли сьвященик третий раз занурює хрест у воді, а хор співає «Спаси Господи» тогди, хто жие, тисне ся до річки, щоби води зачернути і напити си, бож майже весь нарід захоує звичай, ся до осьвячення води постити. Вправді на хвильку стає заколот, бо кождий пхав ся до води, але відтак знов похід формує до церкви. — Тепер майже всі веадарі без виїмки що до народности причиняють ся до торжества бодай тим, що випустяють бодай кілька фогетів. Сьвященик по дорозі кропить сьвяченою водою всіх, попри котрих переходить.

З таким торжеством вертає похід до церкви а люди розходять ся домів. На другий день в собор св. Івана Хрестителя сьвященик розпочинає обхід з сьвяченою водою насаперед в місті, де в дверях мешканці без ріжниці обряду очікують того гостя, і кождий обидив би ся, єсли би сьвященик поминув єго дім. Торжественне водосьвяте є в Парані найбільшим торжеством і правдивою фестою, як Бразиліяни і інші народи називають.

(Дальше буде).

Великих слів велика сила...

Тай більш нічого!

Шевченко.

«Чи так роблять провідники народу, коли ведуть нарід до борби? Чи генерали пригадують коли армії в поході, що ліпше би в дома сидіти (!), бо в борбі

ріжне нещастє може лучити ся? Армія ідучи в бій, сама знає, що в борбі ворог не гласкає, а від своїх вождів має право очікувати, щоби вони скріпляли відвагу і завзяте, щоби вели їх до побіди. Без жертв нема свободи! без жертв нема волі! і жаден народ без них не висвободив ся».

Оттак кличе наш патентований «Гайдамака» і накидає ся на «Руслана» за єго уваги до звісної страйкової відозви намісника гр. Потоцкого! Передовсім треба нам справити ті похибки, які містять ся в висше наведених демагогічних викликах, а потому вже виїде сама собою правда на верх, як олива на воду.

Признаємо, що генерали не пригадують армії, що ліпше дома сидіти, однак і управа держави не виповідає війни без пекучої, необхідної доконечности та без реального вигляду на военний успіх. А чи заходила у нас така пекуча, необхідна доконечність генерального страйку — на се відповів вже «Гайдамака» Народний Комітет і саме селянство, не устроївши підчас жнив навіть в приближеню щось такого, що можна би уважати аграрним рухом.

Правда, що армія знає ідучи до борби, що ворог не гласкає, але повинні се знати і генерали та не виставляти єї пусто-дурно на неприятельські кулі, а потім «цофати ся» методом Куропаткина! Не скріплення відваги і завзяте «очікує» армія від вождів, бо побіди не прихильять гарні промови ані палкі заохоти, але доброї вивідуючої служби, випрацьована знаменитих плянів, талану скорого ориєнтована в ситуациі, та оціненя неприятельських средств і сил — бо тільки се веде до побіди. «Скріпляти відвагу і завзяте» бомбастичними тирадами — се потрафлять і «Гайдамаки», але до політичного змислу треба чогось більше.

Без жертв нема свободи! без жертв нема волі! Але чи за жертвами мусить прийти свобода! Чи тільки треба складати жертви, а воля зголосить ся вже сама, єдино задля тих жертв? Гарна се віра в історичну справедливість, але такої справедливости істория не знає. На се можна би навести безчисленні докази, от хотьби середновічні «хлоскі» війни, які завсїгди кінчили ся знищенєм краю і єще гіршим закріпощенєм простолюдина, або жертви польских повстань, які нічим не причинили ся до збудованя Польщі! з найблизшої минувшини очайдушні, кроваві діла Македонців, які своїми жертвами хотіли примусити Европу до вмішаня в балканські справи. Розумні жертви воскресают народ, ушляхотнюють єго і підносять, очайдушні жертви нищать єго сили, і підривають віру в себе.

Отже виходить, що і в справі народних жартв взагалі треба поступати дуже економічно і осторожно особливо що до вибору цілі і средств. А вже найбільшу осторожність треба було заховати що до хліборобских страйків. Не пишемо сих стрічок на се, щоби полемізувати в «Гайдамаками», як і не відповідаємо на їх грубі напасти, а єдино тому, щоби сконстатувати раз на завсїгди, що навіть знаменито зорганізовані соціалістичні робітники по промислових цен-

трах тільки там відносять уєніх зі страйків, де они опирають ся на чисто економічних основах задля поправи платні; деж колинебудь надуживало ся робітничого страйку задля політичних цілей, там страйкарі мали всіх против себе: не тільки інтересованих працьодавців, але і правительство і опінію цілого загалу.

Та поминувши вже те, що в данім случаю не було навіть виразно зазначеної політичної цілі генерального страйку руских рільних робітників, то найважнійшою обставиною при тім всім є, що хліборобский страйк прямо не дасть ся зорганізувати в легальних границях. Бойкотований великий властитель, як ми то вже виказали, має стілько способів обійти жнива без уділу місцевих робучих сил, що для страйкарів, жадних успіху свого бойкоту, аж надто близькою стає покуса, насильними чи підступними способами перешкодити роботі на паньскім лані. І от звідси ідуть ті жертви, які не кінчать ся, як твердять «Гайдамаки», тільки на тяганні по судах, а доводять до тяжкої вязниці, або смерти від карабіної кульки. Тим то агітация за генеральним страйком вела посередно до публичного гвалту і тому ми назвали єї несумлінною. А що «Гайдамаки» одні накинули ся на нас, хотяй ми в дотичній статі не назвали нікого, ані не вважали на них, то нехай же тепер самі вдарять ся в груди, коли вже сповнила ся на них приповідка про ножиці на столі!

Перед бурею.

В Петербурзі тихо. На разі також і в Москві революция притаїла ся. І по інших городах запанувала дивна тишина. Та не можна їй довіряти передовсім тому, що правительство, давню своєю системою, справує як найострійшу превенційну цензуру супротив часописий і телеграфічного бюра. В Петербурзі крім «Нового Времени», «Росії» і «Петербур. Відомостей» всі політичні дневники сконфісковано.

Вчера президент-міністрів Столипін видав комунікат до генерал-губернаторів, губернаторів, начальників міст і намісників на Кавказі. Сей комунікат розіслано в телеграфічній дорозі, а він звучить: «Відповідно до одержаних від царя вказівок, задля одноцільного поступованя властий, доношу, що правительство з цілою енергією, без всякого ваганя, буде старати ся за приверненє порядку і супокую, не покидаючи властивої дороги. Розрухи мусять бути здавлені, замахы і революційні забурєня знівечені. Зарядженя повинні бути строго розважені. Розходить ся о борбу з ворогами суспільности, а не з самою суспільністю; тож всякі зарядженя не можуть бути нелегальні, бо такі замість успокоювати, тільки дратують населенє. Царські наміри є незрушими і правительство має волю причинити ся до сего, щоби старі, невідповідні своїй цілі закони стали в легальній дорозі знесені або змінені. Маєте сторожити над порядком, бо одвічальність спаде на вас, а енергічні заря-

дження правительства, змагаючи до мира, підпре ліпша частина суспільности?»

Яка се має бути «підмога» виходить з донесення київського кореспондента до «Век-у XX.»: «Удало ся мені одержати відомість, оперту на документах, що в посесії б. радного д. Ясногорського зводять заговор чорної сотні, про який вже від давна кружили глухі поголоски. Тепер тверджу, що рада союзу руского народа опрацювала подрібний плян величезного погрому, якого має попередити маніфест під заголовком: «Революція стій!» З хвилею оголошення сего маніфесту соціалістичним партиям, соціалістичним революціоністам, конституціоналістам і демократам подадуть 14-днівний речинець на зложенє оружя. «Русский народ — звучить один уступ маніфесту—вже тратить терпели вість і довше чекати не може. Він взиває тепер противника на отвертий, шляхотний бій!» Ціле місто буде розділене на 8 ревірів. На печерський ревір приділено 1.573 людей, які будуть бороти ся білим оружем; в інших ревірах будуть уживати стрільного оружя. Порішено зревідувати всі доми в бульваровім циркулі, зревідувати університет, клініки, ботанічний город і арештувати всіх в політичнім інституті. В старокиївскім циркулі мають заняти ратуш і позамикати всі жидівські склепи».

Як на такі заходи відповідять революціоністи, покаже найблизша будучність. На разі треба занотувати вістку, що цар одержав остереженє, щоби до чотирох днів покинув границі Росії, бо инакше грозить ему і его родині небезпечність житя.

НОВИНИ.

— **Календар.** В четвер: руско-кат. Гавріїла Арханг.; римо-кат. Анни м. П. Д. М. — В п'ятницю: руско-кат. Онисима; римо-кат. Наталії діви.

— **З Камінки струмилової.** Дня 5. серпня відбуде ся аматорске представленє «Не ходи Грицю» в салі руского «Сокола». По представленю відбудуть ся вечерниці з танцями в салі «Ради повітової» Запрошеня висилають ся. — *Місцевий комітет.*

— **Українська гімназія в Одесі.** Давні бажаня одеских Українців, мати свою гімназію, переходить з области бажань в реальне осущенє. Дня 29. червня зібрали ся члени одескої «Просвіти» від проводом д-ра Луденка, щоби нарадити ся над заснованєм укр. гімназії. Підчас нарад одностайно постановлено: відкрити в Одесі українську гімназію на автономічних статутах з поступовим наурямком. Постановлено, не входячи в детальні штани, принципиальну засаду, що гімназія має бути инакше ведена як всі дотеперішні, она не має мати на меті фабрикованє «двацятників» (зн. урядників зависимих лише від пенсії, яку у Росії поберають на 20. кожного місяця) але горожан чутливих для нужди народу. Учительський збір має бути в сій гімназії виборним (директор не більше як на 3 літа), а в надзвичайну раду має увійти з рівними правами і представителі родичів учеників. Окрема комісія має виробити подрібну програму і предложити єї до потвердження загального збору «Просвіти». Що до грошевої сторони сєї інституції, то збори ухвалили заснувати в Александрівскім парку або на Лявжероні окремий типічний український «базар» — Сопочинський ярмарок. Із доходів сєї економічної інституції має піддержувати ся просвіта — українська гімназія.

— **Справа доповнення конгруї в наслідок елементарних нещасть.** Обставива, що дохід фактичний з ерекціонального поля зменшив ся, хотяй би через половину, не може бути підставою до жаданя доповнення конгруї, коли не доведе ся, що фактичний дохід упав понизше катастрального доходу. Так рішає намісництво всі дотичні поданя і то вже друкованими рішеннями, які відко приготувало для ошадження чорнила і пера. Але зате дістануть парохі инший даруночок в виді „Stempelbefund-y“ коли долучили до поданя неостемпльовані ґрунтові аркуші та фасії і самі подава неостемпльовані. Подаю се до відома Всч. собратий, щоби без потреби не виставлялись на кошти і даремну писанину. При тій нагоді піддаю під розвагу справу нашої потреби утвореня синдикатів в поодиноких епархіях для поради в справах духовно-державних, приміром в справах конґруальних фасій, еквіваленту, фасій особисто доходових, конкуренційних, темпоралій, завідуваних адміністратором в інтеркалярнім часі, нарушеня ерекціонального маєтку, як має поступити парох тоді, коли донесуть ему в часі відбираня темпораліїв о зменшеню маєтку бенефіціонального, і у всяких инших справах і средствах оборони в поодиноких случаях. Заки однак удало ся такий синдикат утворити, належалоб в кождім деканаті вишукати сьвященника, не обтяженого працею в парохії, котрий був би обовязаний студиявати закони а відтак інформувати кондеканальний клир в сьвітських справах. О підручники для него постарає ся деканат, так само покрие деканат і кошти потрібних поїздок на правну пораду чи то з адвокатом чи з иншими синдикатами духовними в других деканатах. Може хто з Всч. отців забере голос в тій справі. — *Теодор Цегельський, парох в Струсові.*

— **Опуст податків.** Подає ся сим до загального відома, що по мысли артикулів IV. до XI. закона з дня 25. жовтня 1896 ч. 220 в. з. д. і розпорядження ц. к. міністерства скарбу з дня 26. мая 1906. ч. 39-540, належать ся в році 1906 слідуєчі опусты в безпосередних податках: а) в податку ґрунтовім опуст 15%, б) в податках домових з виїмком податку 50%-го від доходу з будинків увільнених часово від податку домого — опуст 12,6%. Голєвну суму загального податку заробкового знижено на рік 1906. подібно як в році попереднім о 25% і она виносить 36,600.923 К 76 с. Податок заробковий від підприємств обовязаних до публичного складаня рахунків вичислених в §. 100. уступ 1. і 5. покликаноґо васьне закона буде на рік 1906 приписувати ся і побирати ся як в році попереднім в висоті 20%. Опусты під а) і б) будуть обчислені лише від державної належитости податкової з виключенєм додатків автономічних і стануть в ц. к. урядах податкових записані в книжочки податкові зглядно в накази заплати на сі податки. Коли записанє се буде де могло наступити, подасть кождий ц. к. уряд податковий в своїм часі окремими оповіщенями до загальної відомости. Ц. к. краєва Дирекция скарбу. — *Зубрицький.*

— **Іменованя.** Намісник іменував санітарних концепістів: д-ра Льва Тишковского, приділеного до служби в міністерстві внутр. справ, і д-ра Романа Малачинського в Товмачи, повітовими лікарями. — Львівський висший суд краєвий іменував судовими авскультантами: конц. практик. Григ. Маркевича, Тад. Контора, Тад. Гізницького і Мар. Подвинського та судових практикантів: Марк. Бубера, Володимира Данчуля, Стан. Лявґа, Марк. Веґера, Войт. Човницького, Миколу Бодруґа, Романа Вітовницького, Володисл. Курчака, Алексея Ластовецького, Михайла Ремизовского, Дмитра Бадьмосю, Володимира Гаїнчанка, Юл. Вергановского, Миколу Гутникевича, Кал. Опеннавера, Петра Коґута, Йосифа Ґурского, Семена Яценя і Адольфа Алексієвича.

— **Злет хорватских Соколів в Загребі** відбуде ся в вересні с. р. На се сокольске сьвято запрошено також наш руский «Сокол». Хоч до сєї пори нічого не чути про участь наших

Соколів в загребскім злеті, думаємо, що поїде там бодай кількох відпоручників, если не цілі відділи вправляючих. Соколи ческі, моравскі, дальматиньскі і словінскі виберають ся до Загребу в більшім числі. Польский „Sokol“ заповідає там свою участь, але, як доносять з Загребу, ще не зголосив єї офіційально. Хорватских сокольских гнєзд має бути всего 40, а учасників на злеті має бути около 1.000. Наш «Сокол» може повелічати ся нині 314 товариствами (18 гімнастичних філій і 296 гімна-пожарних) та числить поверх 20.000 членів, а не устроїв доси нідного більшого злету, бодай окружного, хоч переважна часть філій переробляє вільні вправи на шведску методу і могла би ними заїмпонувати навіть вибагливим гімнастикам. Найвідповіднійша пора на злеті наших Соколів була би осінь і надїємо ся, що львівський «Сокол» заїніціює ще сего року кілька таких окружних злетів.

— **Доля буковинських фінансових законів.** Оноді конферував міністер скарбу ґр. Коритовський із послом Николаєм Васильком в справі фінансових законів ухвалених соймом. Пос. Василько говорив про сумний стан буков. кр. фінансів і звернув увагу міністра на пекучу справу регуляції учительської платні, а також на регуляцію платні громадских лікарів і громадских секретарів. Міністер відповів, що недавно була у него депутация учителів, та що він не може згодитись з способом, в який вони перед ним заступають своєю жаданя. Проте однак признає він правдивість виводів п. Василька і розгляне, в який спосіб знайти средства, щоби край міг покрити свої пекучі потреби.

— **Зріст числа по- сольских мандатів.** На:

	Тепер є в палаті	Після проєкту Гавча мало бути	Після проєкту Готенльогого має бути	Після теперіш. ухвал
9 міл. Німців	205	205	223	233
6 міл. Чехів	87	99	103	108
4¼ міл. Поляків	72	64	78	81
3½ міл. Русинів	10	31	32	33
2 м. Хорватів і Словінців	28	36	36	37
720 тис. Італійців	18	16	18	19
230 тис. Румунів	5	4	5	5
Разом	425	455	495	516

— **Ріжні вісти.** Війскові власти заборонили під строґою карою робити фотографічні знимки в околицях фортифікацій коло Львова і Галича. — В Чернівцях заведено середно-европейский час. — Міністер судівництва приділив громади Вербівчик і Орхівчик до нового округа повітового суду в Підкамєні. — Вінчанє п. Юліана Андрія Кисілевского, укрїнченоґо богослова, з п-ою Оленою, дочкою о. Колянковского, відбуде ся 31. с. м. в Білій (поч. тел. і вел. ст. Тернопіль). — Онисим Попович, емер. надучитель в Оршівцях на Буковині, упокоїв ся дня 21. с. м. — У Львові помер др. Франц Родер, емер. радник намісн. і б. староста в Золочеві, в 61. р. житя. — У Відні застрілив ся звісний німецький поет Фердинанд Саар і член палати вельмож. Причиною самоубийства була сліпота, у яку почав Саар повадати.

— **Кара за обиду чести.** В Солці на Буковині прийшло до суперечки між радником висшого суду Іляриєм Ончулом а одним із кураційних гостей з Ромунії ізза права уживаня лісової лавки. Підчас „дебати“ видно упали не дуже підхлібні епітети на адресу радника, бо сєй заскаржив ромуньского підданого а суд засудив его на місяць арешту! Его зараз таки по засуді замкнено, хоч проти засуду внесено рекурсі! Буде гість із Ромунії мати нагоду познакомитись із гостинністю своїх братів-Ромунів на Буковині.

— **Кара на міліонерів.** Американського нафтового короля Івана Ракефелера, котрий тепер находить ся в Европі, где розправа судова за ріжні надужитя нафтового тросту. Розправа та має відбутися в Клівленді, Огайо, а тамошний шериф заосмотрений в судове припорученє виглядає лиш хвиль повороту міллярдера, щоби его сейчас арештувати. Его где кара від 50 до 50.000 долларів або арешт

